

У добрі-у злагоді

Олег Паламарчук

У хаті Доброгоста смуток — сьома донька народилася.

— Хоч би одного хлопця привела на світ! — докоряв чоловік дружині. — Була б підмога в господарстві.

Сидів, голову опустивши, а потім як зірветься, очі палають, наче вуглики.

— Утоплю, мов кошеня. Досить, мені не прогодувати вас усіх! Зиму не перезимуємо, з голоду подохнемо!

Насилу його заспокоїли. Породілля перелякалася — не спить, не їсть. Потайки від чоловіка пішла до знахаря-ворожбита Радомира.

Жорстокі звичаї були серед слов'ян у ті далекі часи. В голодні зими знищували немічних старих і, нерідко, маленьких дівчаток, від яких мало користі і для племені.

Радомира в поселенні всі поважали, сам князь ходив за порадами до ворожбита. Старий чоловік тепло зустрів розбиту горем матір, заспокоїв:

— Твоя донька під щасливою зіркою народилася. Дивись, морози послабшали. Сьогодні повернулися мисливці із лісу, велику здобич принесли. Не буде голоду у нашому поселенні. Завтра на сході старійшин всім про твою доньку розповім.

Дівчинку назвали Світозарю. Мисливці повірили у слова ворожбита і перед полюванням обов'язкової заходили до хати Доброгоста, щоб бодай доторкнутися до цієї надзвичайної дитини. За ними — хлібороби, а далі — рибалки. Навіть купці не минали хати.

Дівчинка до кожного кланялася чемно і всім бажала щастя, удачі.

Заможно Доброгости зажили, всяк їм у господарстві допомагає. Батько не сміє навіть слово сказати; впоперек дитині — наймолодша донечка під знаком Богів народилася! І кожен у поселенні так вважає. Лише Радомир сприймає це по-своєму.

— Людська доброта і є найбільше щастя на землі! — каже він. — Вона будь-які негаразди подолає.